

[Arne Christiansen]

mindre afhængig af stadig dyrere olie og efterhånden også af stadig dyrere kul fra verdensmarkedet.

Jeg synes, det er ufatteligt, at regeringen fortsat lukker øjnene for de muligheder, der ligger i kernekraftteknologien, som det er sagt af ordføreren for forespørgerne i dag, en teknologi, der sikrer en ren, en stabil og en billig produktion.

Det er ikke alene Sverige, der nu klart viser vej. På det seneste – jeg skal ikke bruge tiden på at citere – er det klart tilkendegivet i England. Jeg vil gerne henvise til det blad, der hedder Government Executives, som i hvert fald en del folketingsmedlemmer får tilsendt. England vil nu fra 1982 og 10 år frem fordoble sit antal af kernekraftværker, hvoraf det første blev anlagt i 1962. Det er planen at bygge ti fra 1982 til 1992. Samtidig er man i færd med at udpege tre nye områder for fremtidig deponering af affald. Det sker med den tilføjelse, at man ud over 20–25 års erfaring i den industrialiserede verden har yderligere 20–30 år at forske i for at nå frem til de resultater, der stadig af nogle skønnes nødvendige for at komme af med kerneaffaldet.

Yderligere kender vi det program, som Frankrig arbejder med. Jeg mener, at der er god grund til at åbne øjnene for, hvad der sker ude omkring, ikke alene i Sverige, men altså også – og måske ikke mindst – i England, som vi må have forskellige forhandlinger med, også i tiden der kommer. England fordobler antallet af kernekraftværker, og det samme er faktisk tilfældet i Sverige, hvor der ved årtusindskiftet, om man vil, vil arbejde op mod en halv snes kernekraftværker.

Jeg kan heller ikke lade være med at minde om, at ved et møde i Davos i Schweiz for ganske kort tid siden, hvor der var et symposium for virksomhedsledere og bankfolk, sagde en af energiministerens og mine fælles bekendte, nemlig sheik Yamani, at det er uansvarligt ikke at satse på atomkraften. »Den vestlige verden må indstille sig på, at vi ikke sælger vor olie alene for penge og umiddelbart og her og nu; der må også være alternative energikilder.« Jeg mener, det bør give stof til eftertanke.

Den oppiskede frygt for en ny teknologi fik efter min opfattelse et grundskud i Sverige, da beboerne omkring Barsebäck sagde klart ja til kernekraft. Også det bør efter min

opfattelse indgå med styrke i energiministerens overvejelser i den nærmeste tid.

Det er altså ikke nabonervøsiteten, der er afgørende, men måske snarere, som den svenske professor i statsvidenskab Oluf Ruin sagde, en ideologisk holdning hos en radikal-socialvenstreorienteret falanks, som har bastioner i alle industrialiserede lande – vestlige industrialiserede lande, skal der endda siges.

Den teknologifrygt, som dyrkes så stærkt, kunne man nok og burde man nok med større grund rette mod såvel kul- som olieproduktionen, der jo med sørgelig aktualitet har krævet menneskeofre – fremfor mod en kernekraftproduktion, der selv med alle de driftshændelser, vi kender, ikke har sat nogen alvorlige spor overhovedet.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg er skuffet over, at socialdemokratiet og regeringen ikke har holdt aftalen fra SV-regeringens dannelse om en flerstrengt energipolitik, hvori kernekraft indgik. Venstre har loyalt overholdt sin del af den aftale, vi traf, nemlig gennemførelse af en naturgasaftale, af en anlægslov for naturgas, og vi har sammen med socialdemokratiet besluttet en folkeafstemning om kernekraft. Socialdemokratiet bør efter min opfattelse tage sin holdning op til revision.

Det er al ære værd, som ministeren har gjort det, at sikre Danmark olie og dermed øge Danmarks forsyningssikkerhed, men det er jo ikke kompensation for manglende energi, der sker ved disse aftaler, som vi gerne vil komplimentere ministeren for. Det er nødvendigt, nu kræfterne er anvendt på denne front, at der også anvendes kræfter på andre fronter, og man må her se at få en afklaring af kernekraftpolitikken her i landet. Først og fremmest må socialdemokratiet se at få afklaret sin egen holdning, som jeg stadig synes er for upræcis og alt for truende over for den energipolitik – eller rettere sagt mangel på energipolitik, vi stadig vil have her i landet, så længe man ikke har en klar afgørelse fra socialdemokratiets side, men kun skubber problemerne foran sig på dette som på så mange andre områder.

Jeg skal slutte med at sige, at den dagsorden, som er formuleret af centrum-demokraterne, dækker den holdning, som venstre har til energipolitik her i landet og her specifikt kernekraftpolitikken, så vi kan støtte den.